

Zoran, Anda in Julček.

IVO TROŠT:

Domači umetnik.

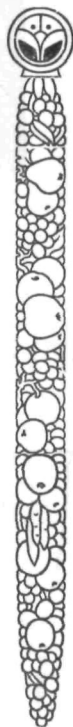

našo vas je prišel oni dan čuden človek. Otroci so najprej uganili, da je mož lajnar z muziko, pa ni bil. V roki ie res imel trinogo stojalo, toda tisti panj z očesom spredaj ni bila muzika. Dostojanstveno je stopal po vasi, za njim pa v primerni daljavi kopica otrok, ki je zvedela še tisti dan, kake čudeže dela čudni mož. Nameril je svoj enooki panj na cerkev, šolo, župnišče in celo na gasilni dom. Šlednjič se je napotil k županu. Ogledal je najprej oprezno hišo odzunaj. Ker mu je bila menda všeč, stopi še vanjo in povabi gospoda župana, naj se da naslikati v njegovo muziko, če mu drago, tudi z vso družino. Župan prikima. Županov Francek in Metka sta se morala lepo praznje obleči, umiti, počesati in obuti, pa najrajša bi bila šla že zdaj pogledat, če bo tista škatla dovolj velika za vso županovo družino.

Pred hišo so postavili mizo, okolo nje stole in posedli nanje kakor ob nedeljah opoldne. Metka se je boječe stiskala k mami ter držala šopek cvetic v roki. Francek je pa junaško gledal v tisto črno oko, ki je tako debelo zrlo njega, ko je mož umetnik postavil čudodelno škatlo na trinožnik. Tedaj je Francek opazil, da se tisto črno oko lahko tudi iztegne iz škatle ali pa skrči na prejšnje mesto, kakor če on zavpije polžu slinarju: „Polž, pokaži roge, če ne, ti hišo razbijem!“ Pa jih pokaže. Ko mu Francek zavpije: „Polž, skrij roge!“ pa jih skrije.

Mož umetnik je prav ta hip zakril svojo škatlo in svojo glavo s črnim ogrinjalom, nameril tisto oko na družino županovo za mizo ter — zaprl oko z medenim pokrovom. Ko je bilo vse pripravljeno, je rekel: „Kadar začnem šteti: ena, dve, tri — vsi mirno. Tako! Prav. Zdaj-le! — — — Tri!“ S to besedo je odprl temno oko in ga zopet zaprl. „Dobro,“ je dejal, pa je bila vsa županova družina — v škatli. Še nekaj je rekel županu, pa sta šla s tisto pripravo — menda v klet.

Županova mama je morala radovednima otrokoma takoj pojasniti, da je v tistem temnem očesu steklena leča. Skozi lečo nastane za njo pomanj-

šana podoba tiste stvari, ki jo gleda. Tistega ogledanega predmeta podoba pa vjame mož umetnik na posebno stekleno ploščo, ki pozneje z nje snemlje na papir enake podobe.

Francek je takoj umel vso umetnost. — Mož umetnik — fotograf je ostal dlje časa v hiši, se pogovarjal z županom toinono, a Francek je menil, da mora takoj poizkušati, kako umeva on fotografov posel. Ko sta bila na dvorišču poleg kuhinje, reče sestrici: „Metka, tudi jaz znam fotografirati.“

„Kje imaš pa tisto — tisto škatlo?“

„Boš že videla.“

Francek ji veli, naj nabere naglo nekaj cvetic in naj sede na tnalo ob zidu. Sam prinese odnekod visok trinogi stol — zapuščino pokojnega

deda — nanj pa položi svoj lanski panj, ki je lovil vanj čmrlje. Na vrh panja položi dve rjavi škatlici od cikorje, ki jima je bil prej odstranil dno in pokrov. Skozi luknjo v stolovem naslonjaču pa gleda, če bo podoba v „očesu“ dovolj lepa. Modro si položi preko glave kos slamnice in šteje: „Ena, dve.“ — „Tri“ že ni mogel več došteti, zakaj fotograf z nasprotnega okna ga je gledal s svojim temnim očesom. Prej nego je Francek rekel „tri“, je mož dovršil tudi tukaj svoje delo: vjel je namreč v tisto oko domačega umetnika Francka, kako je hotel on fotografirati sestro Metko. Zraven fotografa sta bila pa tudi oče in mati, ki se nista mogla vzdržati smeha, da je fotograf vnovič vjel njiju otroka v svojo škatlo — aparat — kakor ga nazivlje on sam, in sicer ju je vjel zastonj.

Kakšno veselje je bilo šele štirinajst dni pozneje, ko je fotograf poslal izgotovljene slike! Županova družina je bila ovekovečana pri obedu. Vsak je bil zadovoljen sam s seboj, zadovoljen, da ga je „zadel“ fotograf. Ali Francek in Metka sta dobila še drugo sliko, in sicer zastonj — pa je nista bila nič posebno vesela, zakaj vedela sta, da je bilo res vse tisto, kar je videl mož skozi temno oko, in vendar bi bila tako rada, da bi ju ne bil videl. Izročila sta sliko materi, naj jo skrije. In res jo je skrila.

Toda sedaj sta Francek in Metka že odrasla. Svoje poštene mladostne zabave se ne sramujeta, saj sta se z zabavo privadila delu, ki ju živi in jima je porok, da jima ne bo slabo na svetu, dokler si bosta s poštenim delom služila vsakdanji kruh. V dokaz tega sta meni izročila sliko, naj jo pokažem „Zvončkovim“ čitateljčkom, pa sem jima prav rad ustregel. Evo vam „Domačega umetnika“!

P. ST. POLENČAN:

Strah.

Arabska legenda.

Jezdec je jezdil iz Bejruta v Damask. Spotoma zagleda poleg palmovega drevesa starko v raztrgani obleki, z nagubanim obrazom. Jokala je ter govorila s tresočim glasom: „Kdo me popelje v Damask?“ Mladenič ustavi konja, se ozre na nesrečnico ter jo — ginjen od njenega jadikovanja — posadi zadaj na konja. Nato odjezdita dalje.

Spotoma pa mladenič vpraša: „Kako ti je pa ime, ti moja žalostna sopopotnica?“

„Prijatelj,“ odgovori starka, „jaz sem Črna kuga.“

Jezdec jo je hotel, tresoč se od strahu, vreči s konja.